

Динкићев уцењивачки потенцијал слаби. Чанак, Верко, Ничић гледају како до цензуса са већ виђеним губитником. Дачићев коалициони потенцијал расте (а поготово Палмин). Љајићева странка увлачи неодлучне (разочаране) у игру. Радикали чекају Шешеља. Веља гађа где су најслабији (зна из сопственог искуства). Коштуница саопштава оно што већ сви виде (осећају на својој кожи). ДС и напредњаци почели надвлачење конопца за прво место. Скупштина постоји само зарад политичке и остале трговине ЛДП-а око сваког закона. Делегација ММФ-а долази да каже своје о платама и пензијама. Лето а око 300 штрајкова у Србији у току. Избори су ту.

Све странке које су на власт долазиле после петог октобра водиле су и специфичну пропаганду усмерену пре свега на млађу популацију и преко ње на њихове родитеље, бабе и деде. Присетите се безбројних позива декама, бакама мамама и татама да гласају како им деца кажу. Све за бољу будућност деце, јер деца боље разумеју и схватају време у коме живе и на који начин да достигну европски сан у сопственој земљи. Неће бити редова пред страним амбасадама а развијена Србија у Европи биће угодно место за живот и заснивање срећних породица. И поче притисак на средњовечне и старије и баш старе да слушају своју голобраву децу. Многи послушаше. Гласаше онако како они што праве виртуалну стварност убедише младе полетарце. И ови са све татама, мамама, декама и бакама дадоше шансу младим паметним и лепим, школованим на Западу, са све искуством – а богами и без искуства – да преуреде Србију. Поче распродаја породичног сребра (цементара, дуванске индустрије, фабрика лекова, пивара, млекара, киселих вода, кондитора, телефонија) и свега што је и без приватизација радило, запошљавало и доносило профит. Реформисаше војску да личи на ватрогасну бригаду, уведоше „болоњу“ колико да нас подсети на Шувара, полиција као у доба Милошевића никако да попуни бројно стање (власти никад доста милиције, а народу увек превише). Кад продадоше породично сребро пређоше на злато. Ексклузивни плацеви предходно уништених производних и лучких фирми, постадоше најексклузивније грађевинско земљиште за прављење највећих екстра профита, овог пута под надзором Агенције за приватизацију (кад ли ћемо, и да ли ћемо икад сазнати о свим пословима рађеним у Агенцији и око ње?) и све у складу са законима које направише и по хитним поступцима донесоше (ваљда да што пре уђемо у Европу, како рече немачки амбасадор Цобел око 2025). Узеше безброј кредита које им је Европа дала ради развоја (нисам баш сигуран да и посланици који су за то гласали знају зашта, а нарочито како су утрошени). И види се то по Србији. Има нових путева, има нових болница, поготово има нових „бехатон“ тргова и више пута асфалтираних улица. У броју банака смо постали прваци југоисточне Европе а вероватно и шире. То свакако има везе са највишим каматама у Европи које наша привреда и грађани плаћају а сигурно и са уништеним српским банкарским системом. Има богами и пуно нових скијалишта, ал' нема производње. А како се у текућој великој кризи (највећој, за оне који виде, али не и за Ђелића, Динкића а поготову Цветковића) испоставило – без здраве производње, са само терцијалним поготово финансијским

сектором, нема ни брзог ни спорог опоравка. Реална економија, поготову индустријска и пољопривредна производња, опет је постала неопходна. Виртуална стварност (а економија нарочито) показала је своје ружно лице. Дошло време да се више не може манипулисати људима принуђеним да гледајући, слушајући и читајући медије друге Србије доживљавају свој живот као бајку. У храном (потенцијално) богатој Србији стомак за већину постао најбољи информативни медиј.

Е сад, они млади с почетка приче постадоше средњовечни, средњовечни постадоше старији а богами понеки дочекаше и да буду баш стари. Они млади, неко из иностранства неко из земље, почеше да питају себе, али и старије и искусније шта се десило? Како то да они млади способни, леви, школовани на Западу тако лако и лоше распродадоше оно што генерације пре њих ствараше, задужише земљу до границе пуцања не остваривши ни „с“ од српског сна. Сад се опет задужују и још траже где да се још више задуже, све зарад лепше перспективе новопристиглих младих. Јесу ли они с почетка приче који су говорили да неће да слушају децу и унуке и гласају како они кажу, јер њихово знање и искуство ником не даје поверење на бланко, били у праву? Како се испоставило, путеви а поготову аутопутеви нису изграђени – а и они што су изграђени некако су брзо пропали. Број запослених није се повећао, напротив. Индустријска производња је опала, платни биланс трагичан, незапослених никад више (осим у државној и локалној администрацији) и једино се још индустрија обећања држи (али се и њој види крај). И сад с новом надом чекамо како ће пропагандно политички тимови створити нову виртуалну причу о томе да је сјајна ствар што се Србија задужила још пет-шест милијарди евра на радост и срећу долазећих генерација? Задужити своју децу што више и на што дужи рок. Да ли ће они млади, средњовечни а поготово старији поверовати да чине најбоље гласајући како неки нови полетарци кажу? Докле сеже промишљеност и реално размишљање генерације која ће отплаћивати оно што их ова Влада и њен неформално-формални шеф (пре)задужује и ставља им дужничко уже (ропство) око врата ради сопственог, још кратког, опстанка на власти? Задужују не само њих већ и њихову децу, а поготово унуке.